

10/09/2019

Για τον Μακαριστό Μητρ.Φθιώτιδος κυρό Νικόλαο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου](#)

Ακολουθεί η ομιλία του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου κ. Ανθίμου Νερατζή, Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί του Μοναχικού Βίου, καθώς και της Είδικης Συνοδικής επιτροπής Γάμου, Οικογενείας καί Δημογραφικού Προβλήματος, Ίεροκήρυκος της ιεράς Μητρόλεως Φθιώτιδος, στό Τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο του αιμνήστου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυρού Νικολάου.

Δυό λόγια καρδιακά.

Δυό λόγια υϊικά για τόν πατέρα πού έφυγε.

Δύσκολο έργο.

Ή ύψηλόκορμος καί στιβαρά δρυς έπεσε!

Σωριάσθηκε ό στϋλος τής τοπικής μας Έκκλησίας.

Χάσαμε τόν προστάτη μας, τό στήριγμά μας.

Όρφανέψαμε.

Άπρόσμενα! Άπροσδόκητα! Ξαφνικά!

Μέσα στην καρδιά τοῦ θέρους. Στό κάμμα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τό θλιβερό απόγευμα τῆς 27ης Ἰουλίου ἡ καρδιά τοῦ Δεσπότη μας σταμάτησε.

Ένας κεραυνός συνετάραξε τήν Ἐκκλησία μας.

Έκοιμήθη ο Ποιμενάρχης μας, ὁ Πνευματικός μας Πατέρας, ὁ Ἐπίσκοπος μας. Σύννεφα μαζεύτηκαν στην ψυχή. Σύννεφα πού φέραν δάκρυα στά μάτια. Θλίψη στην καρδιά.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοί συμπρεσβύτεροι, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Σήμερα, σαράντα ἡμέρες μετά, στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό, στην Ἱερά καθέδρα τῆς Μητροπόλεως μας, πού κόσμησε μέ τό ἀρχιερατικό του παράστημα, τήν προσωπικότητα του καί τό ἦθος του ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος, ὅλοι ἐμεῖς οἱ περιλειπόμενοι συνηγμένοι ἀποτείουμε τήν ὀφειλομένη τιμή, τό χρέος σέ ἐκεῖνον πού ἀναλώθηκε εἴκοσι τρία χρόνια στην πρόοδο καί προκοπή τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας, δηλαδή ὅλων ἡμῶν. Σέ ἐκεῖνον πού κατά τόν παύλειο λόγο δέν ἔπαψε νά ὠδινᾶται, ἄχρις οὔ μορφωθῆ Χριστός ἐν ἡμῖν (Γαλ.4, 19).

Δέν θά προσπαθῆσω νά ἐξάρω τήν προσωπικότητα του ἐκλιπόντος Δεσπότη μας.

Οὔτε ἀνάγκη, οὔτε ἀπαραίτητο εἶναι.

Τί νά πῶ ἄραγε ὅταν γι αὐτόν μιλοῦν τά ἔργα.

Όλα ὅσα μᾶς ἀφήνει πολύτιμη κληρονομιά καί κοσμοῦν τήν Μητρόπολή μας καθιστώντας την περίλαμπρη ἀνάμεσα στίς ἄλλες ἱερές Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ο Φθιώτιδος Νικόλαος ὑπῆρξε ἀκατάβλητος ρέκτης μεγάλων ἔργων. Κορωνίδα πάντων τό περίλαμπρο Πνευματικό καί Διοικητικό Κέντρο, κτίσμα πού ἀναδεικνύει τήν αἴγλη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Μαζί ἡ Στέγη Γερόντων Στυλίδος-Ίδρυμα Ἀργύρη Πετρῆ, μεγαλοπρεπές κι αὐτό, κόσμημα τῆς Μητροπόλεώς μας, συναγωνίζεται το Πνευματικό καί Διοικητικό

Κέντρο.

Έργα πού κατασκευάσθηκαν μέ κόπο καί μόχθο πολύ. Έργα προσευχής. Έργα που όραματίσθηκε καί σχέδιασε ό Δεσπότης καί τά ύλοποίησε ό λαός τής Φθιώτιδος. Χωρίς κρατική βοήθεια. Χωρίς εύρωπαϊκά κονδύλια καί προγράμματα. Δέν θέλησε πολιτικές έξαρτήσεις. Δέν πίστευε σέ πολιτικούς έναγκαλισμούς. Ήταν άνεξάρτητος. Ακομμάτιστος. Έλεύθερος πολιτικῶν σκοπιμοτήτων.

Έλεύθερη καί Άνεξάρτητη ήθελε καί τήν Έκκλησία. Πίστευε στήν δύναμη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί δέν έπαψε νά τονίζει ότι πλοῦτος τής Έκκλησίας εἶναι ό λαός της. Σέ αυτόν στηρίχθηκε καί δικαιώθηκε. Τόν πλοῦτο αυτόν πού ό λαός τοῦ έμπιστεύθηκε ό Φθιώτιδος Νικόλαος τόν διαχειρίσθηκε συνετά καί μέ διαφάνεια. Χωρίς περιττές σπατάλες. Χωρίς μάταιες έπιδείξεις. Άξιοποίησε καί τόν παραμικρό όβολό πρός όφελος τής Έκκλησίας. Δέν παρακράτησε τίποτα για τόν έαυτό του. Σεβάστηκε τό ιερό χρῆμα. Τό έκανε έργα πού τά προσέφερε στόν λαό τοῦ Θεοῦ.

Κάποιοι από τήν πρώτη στιγμή τής άρχιερατείας του δέν έπαυσαν νά λασπολογοῦν τόν Μητροπολίτη καί νά τόν χαρακτηρίζουν φιλοχρήματο. Όμως αυτός οὔδέποτε άνταπάντησε. Κατήργησε τίς δισκοφορίες. Τίς έκτακτες εισφορές. Ζητοῦσε από τίς ένορίες μόνο τά προβλεπόμενα υπό τοῦ νόμου. Απάλλαξε τά μοναστήρια από τίς εισφορές. Δέν δέχθηκε διατίμηση τῶν ιεροπραξιῶν καί τῶν κεριῶν στίς ένορίες. Ό ίδιος ποτέ δέν ζήτησε χρήματα για τήν οποιαδήποτε ιεροπραξία του ως άρχιερέυς. Οὔτε από ένορία, οὔτε από άπλό χριστιανό. Ό,τι ή άγάπη τῶν πιστῶν έναπέθεται στά χέρια του, πήγαινε για τό έργο τής Έκκλησίας, μέ απόδειξη καί εύχαριστήριο έπιστολή. Μακροθυμοῦσε στήν κακοήθεια τῶν ανθρώπων. Δέν κρατοῦσε κακία. Δέν έκδικοῦνταν. Τοῦς άφηνε στό έλεος τοῦ Θεοῦ.

Πλήθος αναρίθμητο τά έργα πού άφησε ή πεπνυμένη ποιμαντορία τοῦ Ποιμενάρχου μας. Ένοριακά Πνευματικά έργα, Μοναστηριακά κτίσματα, πλήθος νεόδημων ένοριακῶν ναῶν, πού δέν χόρταινε νά έγκαινιάζει. Πού δέν κουραζόταν νά έγκαινιάζει καί νά χαίρεται. Θυμᾶμαι πώς στό τέλος κάθε ακολουθίας έγκαινίων έλεγε μέ νεανικό σφρίγος σε μάς τούς κάθιδρους καί καταπονημένους συμπαραστάτες του, πρεσβυτέρους καί διακόνους:

-Κουραστήκατε;

-Έγώ τά ξανακάνω.

Όμως ό Φθιώτιδος Νικόλαος δέν ήταν μόνο άνθρωπος τῶν υλικῶν έργων. Ήταν πρωτίστως τῶν πνευματικῶν. Δέν έπαψε νά διδάσκει τούς ιερεῖς πώς δέν πρέπει νά μένουν μόνο στά υλικά έργα τής ένορίας τόν έξωραϊσμό καί τήν ανακαίνιση τοῦ

ναοῦ, ἀλλά νά ἐπενδύουν καί στήν καλλιέργεια τῶν ψυχῶν.

Δέν ἤθελε μόνο ὁμορφους ναοὺς. Ἦθελε γεμάτους ἀπό ψυχές ναοὺς. Ἦθελε πολλά παιδιά στό ἱερό καί στά κατηχητικά σχολεῖα. Χαιρόταν νά λειτουργεῖ σε ἐνορίες μέ πολλά παιδιά στό ἱερό καί στεναχωριόταν ὅταν δέν ὑπῆρχαν. Ὅχι γιατί ἐπιζητοῦσε προσωπική προβολή ἀλλά γιατί ἀνησυχοῦσε γιά τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πατρίδας.

Ὁργάνωσε τήν Πνευματική Ζωή τῆς Μητροπόλεως μας μέ τρόπο ἄρτιο. Πρώτιστο μέλημά του ὁ ἱερός κληρικός. Χειροτονοῦσε μετά μεγάλης συνέσεως κληρικούς μέ προσόντα καί ἱερατική κλήση. Ἀγωνία του ἦταν οἱ ἐνορίες καί ιδιαίτερα ἐκεῖνες τῶν χωρίων νά ἔχουν τόν ἱερέα τους, νά χτυπᾷ τήν καμπάνα, νά ποιμαίνει τό λαό. Ἐπιζητοῦσε ἀπό τοὺς ἱερεῖς νά εἶναι συνεπεῖς στά ἱερατικά τους καθήκοντα. Αὐστηρός, ἀλλά καί μακρόθυμος. Ποτέ δέν τιμώρησε κανέναν. Σκέπαζε τίς ἀδυναμίες καί τά λάθη. Ἀπέφευγε τον σκανδαλισμό. Συγχωροῦσε καί προστάτευε.

Παρότρυνε γιά κατηχητικά σχολεῖα σέ ὅλες τίς ἐνορίες, κατήρτιζε πρόγραμμα κύκλων μελέτης Ἀγίας Γραφῆς σέ πόλεις καί κωμοπόλεις, Συνάξεις Νέων, Κατασκηνώσεις -δωρεάν γιά ὅλα τά παιδιά-, Ἐκκλησιαστικές Ἐκδόσεις, Ἐκκλησιαστική Ἐφημερίδα, Ραδιοφωνικό Σταθμό.

Στήριξε τό Ἐκκλησιαστικό Λύκειο μέ «νύχια καί μέ δόντια». Ἔδωσε μάχη νά μὴ κλείσει. Νά μὴ τό πάρουν ἀπό τήν Λαμία. Διοργάνωσε πλεῖστα ὅσα ἱερατικά, καί ὄχι μόνο, συνέδρια, μηνιαῖες ἱερατικές συνάξεις, ἐκδηλώσεις πνευματικές καί πολλά ἄλλα πού θά μακρηγορήσει πολύ ὁ λόγος μας ἂν τά ἐκθέσουμε.

Ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος ἦταν Ἐπίσκοπος τῆς θείας Λατρείας. Δέν ἀγαποῦσε ἀπλά την Θεία Λατρεία. Ἦταν γι'αὐτόν ὁ παράδεισος. Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ζοῦσε τήν παραδείσια χαρά, ὡσάκις τελοῦσε τήν θεία Λατρεία. Προγευόταν την βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Γι'αὐτό καί συχνά ἀπευθυνόμενος πρὸς τό λαό ἐξέφραζε τό βιώμα του αὐτό ὅτι ὁ παράδεισος θά εἶναι σάν τήν Θεία Λειτουργία.

Ἀκάματος λειτουργός. Καλλικέλαδος καί μεγαλοπρεπῆς. Τελοῦσε τίς ἱερές ἀκολουθίες μέ ἱεροπρέπεια. Ἄριστός γνώστης τῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία τηροῦσε ἀπαρέγκλιτα. Ἐπέμενε καί ἐπέβαλε τήν σιωπή, τήν τάξη καί τήν εὐλάβεια στό ἐκκλησίασμα.

Συνεχῶς δίδασκε, κληρο καί λαό, πῶς τό πᾶν εἶναι ἡ θ. Λατρεία, τό μυστήριο τῆς θ. Εὐχαριστίας. Γι'αὐτό καθιέρωσε καί τήν καθημερινή θ. Λειτουργία στόν Μητροπολιτικό ναό, γιά τόν καθημερινό ἁγιασμό τῶν πιστῶν. Γι'αὐτό καί στίς κατασκηνώσεις τῆς Μητροπόλεως ἀντί ὁποιασδήποτε ἄλλης προσευχῆς ὄρισε νά τελεῖται καθημερινά θεία Λειτουργία. Καί συχνά ἀνέφερε πῶς χάρι στήν θ.

Λειτουργία οί περίοδοι τῆς κατασκηνώσεως ὀλοκληρώνονται χωρίς κανένα σοβαρό ἀτύχημα γιά τά παιδιά καί τά στελέχη.

Ο Φθιώτιδος Νικόλαος ἦταν ἀκούραστος κήρυκας τοῦ θείου Λόγου. Ὅπου κι ἄν βρισκόταν, σέ μικρή ἢ μεγάλη ἐνορία, ἐνώπιον εὐαρίθμου ἢ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, δέν κουραζόταν νά διακονεῖ τό θ. Κήρυγμα. Ὅμιλοῦσε πάντα ἀπό στήθους καί ἤξερε νά εἶναι ἀπλός καί βαθυστόχαστος συνάμα. Νά συνεγείρει τίς ψυχές καί νά τίς ἐλκύει. Ἐπίκαιρος καί πρακτικός. Μιλοῦσε γιά ὅλα τά φλέγοντα ζητήματα, χωρίς ἀκρότητες καί ἄκαιρες φωνασκίες, πατερικός καί παραδοσιακός, μέ γνώμονα μόνο τήν οἰκοδομή τῶν χριστιανῶν.

Ἔδωσε βαρύτητα στό φιλανθρωπικό ἔργο. Γηροκομεῖα, Κέντρα Ἀγάπης, Φιλόπτωχα Ταμεῖα, προικοδοτήσεις ὀρφανῶν κορασίδων, ὀμάδα συμπαράστασης ἀσθενῶν, ὀμάδα συμπαράστασης φυλακισμένων, ἔκτακτα καί τακτά βοηθήματα σέ ἀπόρους καί ἐμπερίστατους ἀνθρώπους, βοηθήματα στήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή καί τόσα ἄλλα. Ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη ἦταν ἐκεῖ. Νά ἐνισχύσει. Νά βοηθήσει. Νά συντρέξει. Να συμπαρασταθεῖ. Μέ σύνεση καί ἀγάπη γιά τόν πάσχοντα ποτέ δέν ἀρνήθηκε τήν βοήθεια του.

Πολύ γόγγυζαν γιά τόν Ἔρανο τῆς Ἀγάπης πού κάθε χρόνο πραγματοποιοῦνταν στή Μητρόπολή μας. Ὁ Δεσπότης δέν κάμπτονταν. Εἶχε ἄλλη πνευματική ἄποψη. Δέν εἶναι τά χρήματα πού συγκεντρώνονται, ἔλεγε, εἶναι ἡ παρακίνηση τῶν ἀνθρώπων στό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, νά συμμετάσχει καί ὁ πλέον ἀδιάφορος στό ἔργο τῆς ἀγάπης, νά κάνει μιά καλή πράξη.

Ἄνθρωπος ἠθους. Παραδοσιακός. Εὐθύς. Ἡ βιωτή του ἦταν διάφανη, κρυστάλλινη, ἀκέραιη. Τόν ἐνδιέφερε μόνο τό καλό τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπερασπιζόνταν τίς παραδόσεις καί τίς ἀξίες της. Δέν μειοδοτοῦσε σέ θέματα πίστεως. Δέν τοῦ ἄρεσαν οἱ νεωτερισμοί καί ἡ ἐκκοσμίκευση. Ἀπέφευγε τήν τεχνολογία, χρησιμοποιοῦσε μέ μέτρο τό κινητό τηλέφωνο καί φειδωλά τό διαδίκτυο.

Γνήσιος Ἐπίσκοπος, ὀρθοτομοῦσε τόν λόγο τῆς ἀληθείας. Αὐστηρός τηρητής τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ὑπέκυπτε. Δέν ὑποχωροῦσε. Αὐτό πού ἔνιωθε τό ἔλεγε. Δέν ἤξερε ἀπό ὑποκρισίες καί ψεύτικα λόγια. Ὁ λόγος του ἦταν τό «ναί» καί τό «οὐ, οὐ» σύμφωνα μέ τήν Κυριακή ἐντολή.

Στή ζωή του λιτός καί ἀπέριττος. Χωρίς σπατάλες καί μεγαλομανίες. Δέν ἐπιζητοῦσε πολυτελεῖ καί ἀκριβά ἄμφια, πολυτελή διαβίωση. Κοσμική ζωή. Κοσμικές ἀπολαύσεις. Εἶχε γνήσιο μοναχικό φρόνημα. Ἀπέφευγε τίς κοσμικότητες. Οὐδέποτε παρακάθησε σέ κοσμικό τραπέζι, σέ γαμήλιο τραπέζι, ἀκόμα καί συγγενικῶν του προσώπων. Οὐδέποτε ἀπεδέχθει πρόσκληση σέ κοσμικές δεξιώσεις

καί διασκεδάσεις. Έναν δρόμο γνώριζε από τήν Ἐκκλησία στό Ἐπισκοπεῖο. Ἡ ἐπισκοπική τράπεζα παντά λιτή, δέν ἔλειπε τό φαγητό τῆς προηγουμένης, που δεν καταναλώθηκε. Μιά γνήσια μοναστική βιωτή. Προσευχῆς καί ἄσκησης.

Δέν ἔκανε ταξίδια ἀναψυχῆς στό ἐξωτερικό ἢ σέ ἄλλα μέρη της Πατρίδος μας. Μόνο ταξίδι αὐτό στήν πατρώα γῆ τῆς νήσου Τήνου. Ὅπου τό καλοκαίρι ἀναπαύοταν γιά λίγες ἡμέρες ἀπό τόν ἐνιαύσιο κόπο τῶν ἐπισκοπικῶν του καθηκόντων. Λίγες μέρες πού καί αὐτές κολοβωνόταν ἀπό τήν ἀγωνία του νά γυρίσει στήν Μητρόπολή του. Γιατί δέν ἔλειπε ποτέ ἀπό τήν Μητρόπολη. Παρά μόνο γιά νά ἐκτελέσει τά συνοδικά του καθήκοντα. Παρά μόνο ἀποδεχόμενος πρόσκληση συνεπισκόπου νά παραστεῖ σέ κάποια πανήγυρι ἀλλά καί σέ αὐτήν τήν περίπτωση δέν χρονοτριβοῦσε νά ἐπιστρέψει πάλι στήν Μητρόπολη.

Στην διοίκηση στιβαρός, αὐστηρός, τελειομανῆς, ἐργασιομανῆς, ἀφοσιωμένος. Καθημερινά, ἐάν δέν ἦταν ἑορτή καί δέν εἶχε ἄλλη ὑποχρέωση, βρίσκοταν στό γραφεῖο του στό κέντρο τῆς διοικήσεως. Νά ἐπισκοπεῖ, νά δέχεται κόσμο, νά φροντίζει καί νά μεριμνά γιά τά πάντα. Ἐκεῖ στίς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος.

Εὐχαρις στήν συναναστροφή. Κοινωνικός. Συχνά τόν συνόδευα σέ περιπατους στήν πόλη. Θά σταματοῦσε νά μιλήσει σέ ὄλους. Θά καλημέριζε ὅποιον ἔβλεπε, μικρόν ἢ μεγάλο. Δέν ἀποστρέφοταν νά ἐπικοινωνεῖ μέ τούς ἀνθρώπους, χωρίς διακρίσεις καί προσωποληψίες. Προσιτός. Μέ λόγο πάντοτε ἄλατι ἠρτημένο. Οἰκοδομῶν συνδιαλεγόμενος. Χωρίς ἄσκοπα λόγια. Μάταιες συζητήσεις. Ἀκραίους γέλωτες καί φτηνοῦς χαριεντισμούς. Γνήσιος Ἐπίσκοπος πού τό ἐξέφραζε σέ κάθε ἔκφανση τῆς κοινωνικῆς καί τῆς προσωπικῆς του ζωῆς.

Ἱεράρχης ἔντιμος καί συνετός, κοσμοῦσε τό Συνοδικό Θεσμό. Ἐνωτικός, χωρίς ἀκρότητες καί ὑπερβολές, σώφρων. Σεβόνταν ἀπόλυτα καί τιμοῦσε τούς θεσμούς, ὑπήκουε στίς ἀποφάσεις των. Προσωπικότητα ἰσχυρή, χαρισματική, εὐφυῆς ἄφησε ἰσχυρό τό ἀποτύπωμα της τόσο στήν τοπική μας Ἐκκλησία ὅσο καί στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπολείπεται ὁ χρόνος διηγούμενος ὅσα ἔπραξε ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος στήν θεοφιλή ποιμαντορία του. Κατακλείοντας τά ὅσα ἀκροθιγῶς ἀνέφερα στήν προσπάθεια νά περιγράψω τήν ἱερά προσωπικότητα τοῦ Δεσπότη μας, τοῦτο μόνο θέλω νά πῶ. Πῶς ἦταν ἀφοσιωμένος στήν Ἐκκλησία. Γνήσιος Ἐκκλησιαστικός Ἄνδρας. Ὅσα ἔπραξε, τά ἔπραξε μέ ἕνα σκοπό τό καλό τῆς Ἐκκλησίας καί τήν Δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καί τά λάθη του, γιατί ἔκανε καί λάθη, δέν εἶχαν σκοπιμότητα, ἦταν ἀνθρώπινα, ἦταν ἀστοχίες πού ἔγιναν στήν προσπάθεια νά προαχθεῖ τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Στόν πόλεμο, ἔλεγε, θά υπάρξουν καί ἀπώλειες, θά γίνουν καί λάθη, ἀρκεῖ τό κίνητρο ὄλων τῶν ἐνεργειῶν νά εἶναι ἡ δόξα τοῦ

Θεοῦ καί τό καλό τῆς Ἐκκλησίας.

Γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος γιά τό λειτούργημα τοῦ Ἐπισκόπου σέ μιά ἐπιστολή του: « Ἐκκλησιῶν κόσμος, στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας, στερέωμα τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, οἰκείοις ἀσφάλεια, δυσμαχώτατος τοῖς ὑπεναντίοις, φύλαξ πατρῶων θεσμῶν, νεωτεροποιίας ἐχθρός, ἐν αὐτῷ δεικνύς τό παλαιόν τῆς Ἐκκλησίας σχῆμα, οἶον ἀπό τινός ἱεροπρεποῦς εἰκόνας, τῆς ἀρχαίας καταστάσεως, τό εἶδος τῆς ὑπ' αὐτόν Ἐκκλησίας διαμορφῶν» (Ἐπιστολή 28, 1 PG 32, 305AB). Τά λόγια αὐτά ἀποτυπώνουν πλήρως τήν προσωπικότητα τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου καί ἀποδεικνύουν πόσο κοντά ἦταν στό ἐπισκοπικό πρότυπο τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοί συμπρεσβύτεροι, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἐφυγε νωρίς ὁ Σεπτός Ἱερᾶρχης τῆς Φθιωτικῆς Ἐκκλησίας. Εἶχε πολλά ἀκόμη νά προσφέρει. Ἄφησε τό ἔργο του ἡμιτελές. Ἡ ψυχή του πέταξε ἀπό τά ἐπίγεια γιά τά οὐράνια. Νά συναντήσῃ τήν εὐσεβῆ μητέρα του πού ὑπεραγαποῦσε καί μέ τήν ὁποία συμπορεύθηκε σ' αὐτή τήν ζωή. Νά συναντήσῃ τόν ἀγαπημένο του Δεσπότη, τον Χαλκίδος Νικόλαο. Τόν ὄσιο Παῖσιο, τόν γέροντα Βησσαρίωνα τόν Ἀγαθωνίτη, τοῦ ὁποίου δέν πρόλαβε τήν ἀγιοκατατάξη, τόν ὄσιο Ἰάκωβο τοῦ γέροντος τῆς Ἱ. Μ. τοῦ Ὁσίου Δαβίδ Εὐβοίας, τόν ὄσιο Πορφύριο, τόν Καυσοκαλυβίτη, τόν παπά Δημήτρη τόν Γκαγκαστάθη, τόν γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο καί τόσα ἄλλα ἀγιασμένα πρόσωπα μέ τά ὁποία συνεδέθει προσωπικά καί γιά τά ὁποία τοῦ ἄρεσε νά ὁμιλεῖ καί νά ἀφηγεῖται ὠραῖες ἱστορίες. Μά πάνω ἀπό ὅλα πέταξε γιά νά συναντήσῃ τό πλεόν ἡγάπημένο πρόσωπο, αὐτό τῆς Παναγίας. Στό ἱερό νησί τῆς ὁποίας ἐγεννήθηκε καί ἀνδρώθηκε καί ἀπό τήν ὁποία ἐλεήθηκε καί στην ὁποία κατέφευγε στίς ὥρες τῆς προσευχῆς ἐπιζητώντας τήν χάριν καί τό ἔλεος της.

Ἡ κατ' ἄνθρωπον θλίψι τῆς ἀπουσίας του ἀμβλύνεται ἀπό τήν σκέψη ὅτι ὁ Δεσπότης ἔφυγε ἀπό κοντά μας ἀλλά δέν μᾶς ἐγκατέλειψε. Ἀπό τήν χώρα τῶν ζώντων πρεσβεύει γιά τό ποίμνιο του γιά ὅλα τά παιδιά του. Τοῦ ὀφείλουμε πολλά. Ἐμεῖς τοῦ ὀφείλουμε καί τό πολύτιμο δῶρο τῆς ἱερωσύνης, τήν ὁποία ἐλάβαμε ἀπό τά τίμια χέρια. Ἡμεθα εὐγνώμονες ἐσαεὶ γι' αὐτό. Τοῦτο θά θελάμε νά το ἐκφράσουμε σέ κάποια ἄλλη περίσταση, σέ κάποια ἄλλη εὐσημο ἡμέρα. Δυστυχῶς ἄλλες οἱ βουλές τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ δέν μᾶς τό ἐπέτρεψαν. Ἐφυγε ξαφνικά ὁ Δεσπότης μας. Δέν προλάβαμε νά τοῦ ποῦμε ὅσα θά θέλαμε. Ἐλπίζουμε, ὅμως ὅτι ὁ Κύριος, ἡ ζωή καί ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, νά μᾶς ἀξιώσει ὅπως στήν ἐπίγεια ζωή κυκλώναμε τό ἱερό θυσιαστήριο τελώντας τήν ἀναίμακτο ἱεουργία τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου ἔτσι καί στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν περίξ τοῦ ἐπουράνιου θυσιαστηρίου νά εἴμαστε μαζί μέ τόν Αρχιθύτην τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί νά

λατρεύουμε ἀνεάως τόν ἀληθινό Θεό.

Ἄς εἶναι αἰωνία σου ἡ μνήμη πολυφίλητε Πάτερ καί Δέσποτα.

Ἄς ἔχουμε ὅλα τά παιδιά σου τήν εὐχή σου.

Ὁ Θεός εἶθε σέ ἀναπαύση σέ χώρα ζώντων.

Καλό Παράδεισο.